

KAMAR 10.

Školní časopis sestavený z literárních a výtvarných
prací žáků ZŠ ve Vidči
květen 2004

Vítání jara

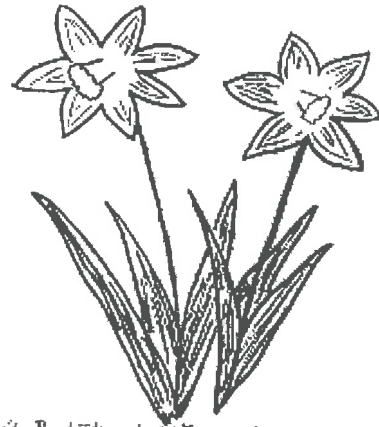
Už je jaro, taje sníh,
pracujeme na polích.

Zvířátka se narodila,
dvorky nám tak vyplnila.

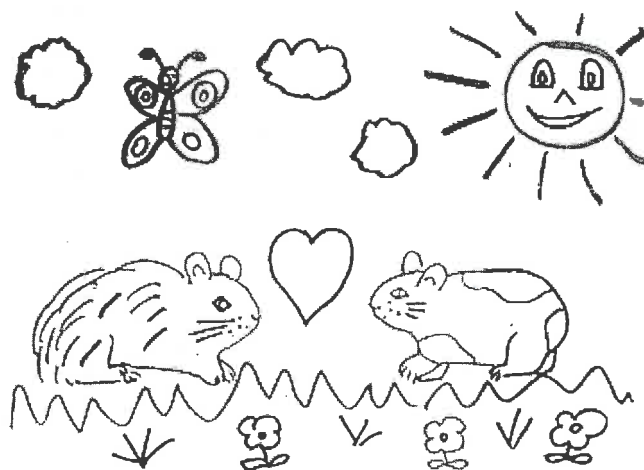
Všechno kvete, div se, světe,
slunce máme dostatek,
to je krásný začátek.

Také naše morčátka přivítala jaro,
budeme mít mlád'átka,
doufám, že ne málo.

Julie Polášková, 2.tř.

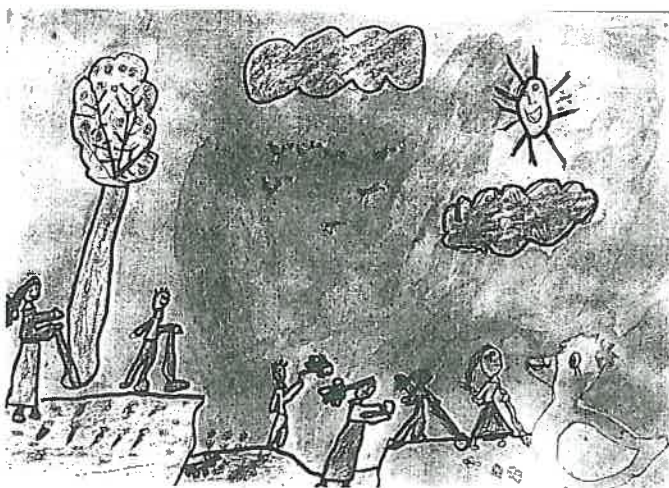
Marika Polásková, 2.tř. 2003/2004

Julie Polásková, 2.tř.

V 1. třídě je nás devět,
 počítá si s námi medvěd.
 Umíme už do deseti,
 teď nás čeká do dvaceti.
 Také hezky píšeme
 a k tomu si zpíváme.
 Rádi chodíme do školy,
 učíme se litery.
 Z písmenek slova skládáme
 a z těch věty tvoříme.
 Hezky malujeme,
 z výtvorů se radujeme.
 Prvouka je veselá,
 leccos se v ní udělá.
 Kdo rád cvičí,
 ten si háže s míči.

D. Halamíková a žáci 1. tř.

Alena Fabiánová, 1. tř.
 Barbora Škařupová, 1. tř.

Velikonoční pondělí

Ráno o Velikonočním pondělí,
 vyháněli kluci holky z postelí.
 Děvčata měla už vajíčka nachystaná,
 některá čokoládová a jiná malovaná.
 Kluci měli jalovce a tatory,
 holky na ně barevné mašličky vázaly.
 Když chlapci celou ves oběhali,
 spočítali, kolik vajíček vyšmigrustovali.
 Holky byly zatím popíchané
 a měly chudinky sukničky celé roztrhané.
 Mlád'átka se nám narodila,
 celý dvorek zaplnila.
 Velikonoční pondělí se vydařilo,
 v kuchyni ještě jedno vajíčko zbylo.

Nikol Slámová, 5. tř.
 Simona Kopecká, 5. tř.
 Gabriela Vávrová, 5. tř.

Barbora Škařupová, Lucie Žemlová,
 Věra Kubějová, Miriam Křenková, 1. tř.

O hadech

Chytil jsem hada, tak se mi kymácel v rukách. Ani nevím, proč mám rád hady a chytám je. Prostě je to můj zájem! Až budu velký, tak pojedu do Asie, tam je snad hadů dost. Budu tam možná rok, možná dýl a nevím ještě, kam pak pojedu. Anglicky se právě učím, moc mi to nejde, ale naučím se to!

Dima Varlamov, 4.tř.

Moje nejoblíbenější zvířátko

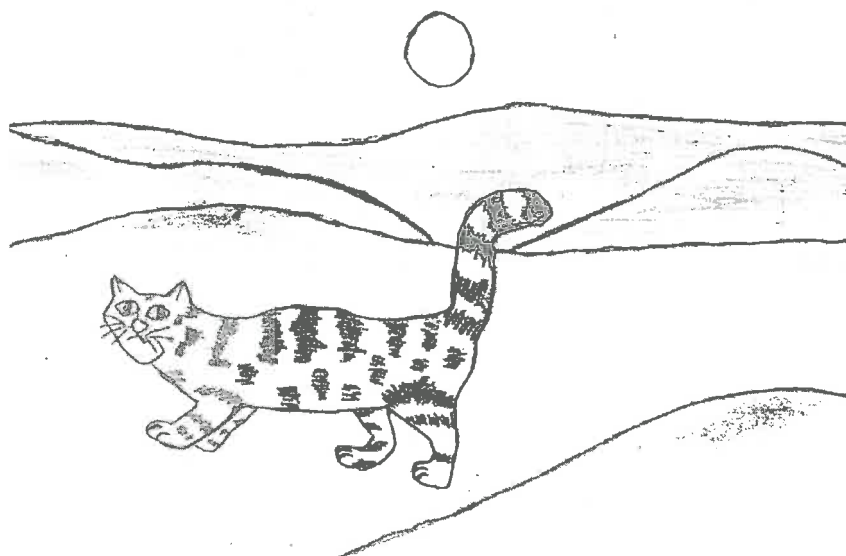
Mám svého psa Míšu
a on má rád kocourka Ríšu.

Míša je hodný
a taky velmi skromný.

Mám ho moc ráda,
i když se se mnou někdy hádá.

Je to prostě dobrý pes,
v zubech vždy něco přines.

Eliška Fuksová, 4.tř.

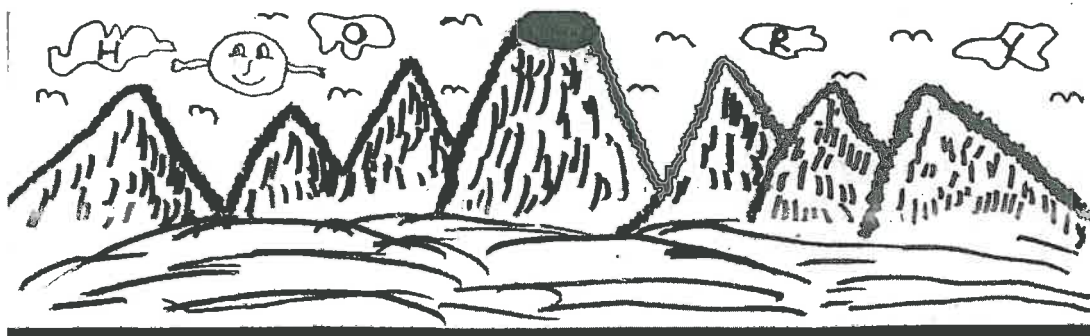
Hana Sušňová, 5. tř.

Bouřka

Rudý blesk prořízl nebe. Obloha už nebyla tak modrá, nýbrž úplně šedá a říkala varování: „Schovejte se, jde bouřka.“ Pak přišly další blesky. Začaly padat první kapky, které se brzy změnilly v pořádný déšť. Pak začalo hřmět a silně foukat. Během několika minut se setmělo. Blesky už nebyly rudé, ale bílé. Bylo mi jasné, že noc ve stanu nebude. Přepřavili jsme si ležení v chalupě. Tu jsme zaslechli silné a dlouhé hřmění, které mi připadalo jako zemětřesení. Čekala jsem, kdy se na mě sesype strop, a počítala, jak je bouřka daleko. Po několika hodinách počítání jsem usnula.

Ráno jsem se vzbudila celkem brzy. Venku bylo ticho – bouřka skončila. Zbylo po ní jen mokro a pára vystupující z lesů.

Pavla Fryšarová, 6.tř.

Barbora Švajdová, 4. tř.

Cirkus

Cirkus, to dá hodně práce:
nakrmit a cvičit dravce.
Ale my je vycvičíme,
všem zvědavcům představíme.
Za pár dní je představení,
pro každého překvapení.
Překvapení je tam drak,
jmenuje se Rumburak.

Kristýna Jurčová, 3.tř.
Bára Mičkalová, 3.tř.

Natálie Slámová, Barbora Mičkalová, Kristýna Lacinová, 3. tř.

Velká voda

Maminka šla do obchodu,
uviděla velkou vodu.
Obchod celý zaplavila?
Pitnou vodu vyplavila.

Sandra Martínková, 3. tř.
Kateřina Cabáková, 3. tř.

Co si o mně myslí...

Moje andulka

Má panička je opravdu divná. Nemá peří, místo křídel další dvě nohy s dlouhými prsty a na nich žádné drápy. Nejí vůbec zrníčka, ani rostliny, které tak ráda okusují. A jak je velká! A nemá žádný zobák, kterým by mě kousla, tak ji užírám jen já. A mluví nějakou zvláštní řečí, no prostě divná.

Petra Mičkalová, 6. tř.

Můj Viky

Ve všední den chodí ráno někam s taškou, do velké budovy. Vím to, protože jsem jednou utekl a šel jsem s ním.

Když se vrátí, vozí dřevo, tu baštu pro mé zuby, na táčkách, ve kterých mě někdy také svezí. K večeru si hrajeme s kulatou věcí, která nejde skousnout a říká se jí míč.

Je to divný pes. Nekouše ponožky, šťourá se v čumáku, nejí kosti ani granule. A místo, aby do míče kousal, tak do něj kope packou. Ale co? Dává mi dostatek svého času, a proto s ním kamarádím.

Jaromír Heryán, 6. tř.

Černé koťátko

Byla jedna kočičí maminka a ta měla malinké koťátko. Každý den se to koťátko někde toulalo. A tak když jednoho večera koťátko spalo, maminka mu na nožičku přivázala klubičko. Jak koťátko vstalo, řeklo mamince, že jde na procházku a klubička si nevšimlo. Jednoho dne zabloudilo a ocitlo se někde u starého pána, který natíral plot na černo. Koťátko bylo bílé a zašpinilo se. Tu si všimlo niti z klubička. Šlo podle ní a najednou vidí svůj domeček. Vešlo dovnitř. Uvidělo maminku a řeklo: „Už jsem tady, mami!“ Maminka se podívala a povídá: „Ty nejsi moje koťátko. Vždyť jsi černé!“ Koťátko zaplakalo a řeklo, že se zašpinilo. Maminka si to ověřila. Vzala kastrůlek vody, mýdlo a kartáč a vydrhla koťátko. Potom ho utřela a poznala, že je to její koťátko. Zaradovala se ona i koťátko.

Kristýna Lacinová, 3.tř.

Ukecánek

Ukecánek rád se směje,
je s ním velká legrace.
Když se pustí do řeči,
nemůžem ho přesvědčit.
Mluví a kecá a povídá,
Každý se něco dozvídá.

Martina Pernická, 3.tř.

Natálie Slámová, 3.tř.

Zajíc

Zajíc – to je velký spáč,
celou zimu přespí rač.

Jeho žena zaječice,
nespí v zimě o nic více.

Ani více, ani méně,
oba dva spí pořád stejně.

Štěpán Bařina, 2.tř.

Malé kotě

Máme doma kotě,
spí v tátově botě.
Je to malý neposeda,
vždy večer si do boty sedá.

Ondřej Smutek, 5.tř.

Špatné chování mých vrstevníků

(Úvaha)

Právě se zamýšlím nad špatným chováním mých vrstevníků.

Většina lidí v mé věkové kategorii se chová vulgárně a sprostě, jejich slovník není o nic lepší. Proč se takto chovají? Nejspíš si myslí, že když se budou chovat slušně, každý je bude brát jako slabochy a zbabělce. Ano, to bude asi ten nejpravděpodobnější důvod, protože když jsou titíž lidé doma nebo mimo své kamarády, nepoznali byste je, jak jsou slušní a tolerantní.

Vychovat z dítěte dobrého a slušného člověka, myslím si, není nic jednoduchého, ale z velké části ovlivňuje dítě příklad rodičů a lidí, se kterými se neustále stýká. Jestliže budou na sebe nebo kohokoli jiného hrubí a neslušní, nebude se jejich dítě ostýchat brát do úst sprostá a neslušná slova, k nikomu a ničemu nebude mít úctu.

Proto každý z mých vrstevníků by se měl co nejdříve sám nad sebou zamyslet, jestli jedná správně, poctivě a slušně, měl by si říct, jestli se vůbec chce stát lepším. Podle mého názoru je jinak domlouvání učitelů i rodičů úplně marné.

Radka Fryšarová, 8. třída

Zapomínání

(Úvaha)

Co vlastně zapomínání znamená? Určitě každý z nás už na něco zapomněl. Ale kdy je to normální a kdy už to překračuje veškeré hranice? Myslím si, že občasné zapomínání nikomu neuškodí. Zvláště v této době plné spěchu a stresu.

Ale co časté zapomínání? Dá se tady vůbec mluvit o zapomínání? Nebo je to prostě jen lajdáctví, nedbalost, lenost a nepozornost? Myslím si, že bychom se nad tím měli aspoň trochu zamyslet a přistupovat k našim úkolům a povinnostem více zodpovědně. Vždyť tím, že zapomínáme, vlastně poškozujeme nejen sami sebe, ale i naše okolí.

Na závěr bych chtěla dodat, že zapomínání není možno úplně odstranit, ale jde omezit. Třeba tím, že budeme více pozorní a budeme si důležité věci zapisovat.

Michaela Křenková, 8. třída

Hledej zvířata!

Katka necučá ráda kyselé bonbony.
Taky vám děda někdy kupuje ovoce?
Na větev dosáhneš, tak znovu vyskoč, Karle!
Magda telefonuje často s kamarádkou.
Mírek si rád kope s námi.
Hravý Radek si nejčastěji hraje s míčem.
Petr k nám dnes nepřijde.

Monika Šoukalová, 7. tř.

Kateřina Jurčová, 7. tř.

Odpovědi: kanec, daněk, kočka, datel, pes, výr, rak.

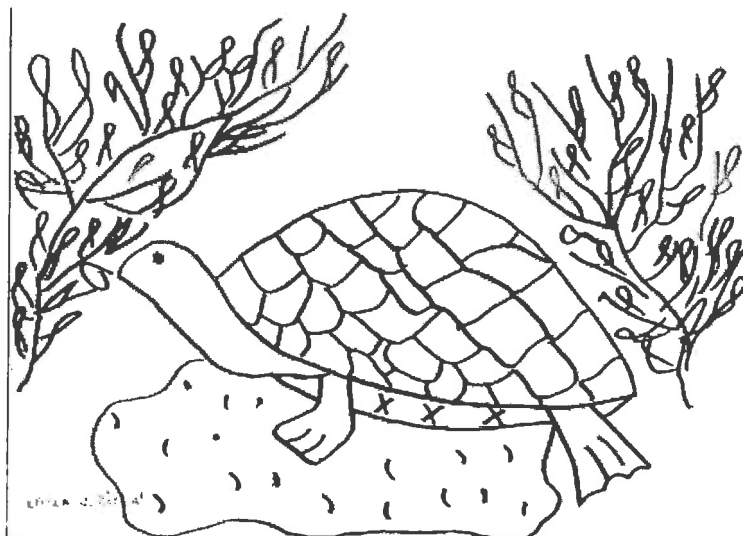

Gabriela Vávrová, 5. tř.

Veš o lidech

To je teplíčko. Cítím se jako v džungli plné stejných stromů. Vypadá to, jako bych chodila po velkém vajíčku, které je porostlé srstí. Někdo má srst dlouhou, ale naopak mužská generace má hlavu kolikrát vyholenou a tam já být nemůžu. Byla by mi zima. A navíc by mě brzy zneškodnili. Nejraději mám polodlouhé vlasy, protože tam mě nikdo nevidí. Na ně nakladu malá vajíčka a z nich se potom vylíhnou moje malá zlatíčka. Jen aby je neobjevili!

Kateřina Kolíbalová, 9. tř.

Kateřina Jurčová, 7. tř.

Zatloukání hřebíků

Maminka vařila kávu a já jsem sledoval televizní pohádku. Tu slyším děsivé rány, které vycházely z podkroví.

Vypadalo to, jako když si malý strašpytel hraje na hrdinu. Ale tak tomu nebylo. Tatínek dělal klínek do sekery.

Chvilí jsem ho pozoroval a potom, jak maminka zavolala tatínka na kávu, jsem vzal tu těžkou neznámou věc, dva kousky takového dřeva, jeden dlouhý ostrý hřeb a myslel jsem si, že ze dvou kousků bukového dřeva udělám traktor.

Hřeb jsem vzal mezi prsty a položil jsem ho přímo na suk. Ze všech sil jsem dal ránu, byl div, že jsem se trefil, ale nebylo mi to platné, protože hřeb se zatnul a kladivo mi vyletělo z mé nešikovné ruky a spadlo mi na nohu.

Začal jsem brečet a utíkal jsem žalovat mamince: „Mámí, béé, věci mě bijou, béé.“ Tatínek se mě zeptal, co se mi stalo. Vše jsem mu pověděl a on mi řekl, že jsem nešika, ale maminka mi nohu pohladila a pofoukala.

Poté jsme šli s tatínkem do dílny, kde mi vysvětlil, že traktor ze dvou polínek neudělám a také že suk nikdy neprotluču. Sáhl do ponku a vytáhl malé kladívečko a malé hřebíčky. Šel do dřevárky a donesl měkčí dřevo. Poté už jsem je stloukl jedna dvě.

Jaromír Heryán, 6.tř.

V knihovně

Když 19. března bylo,
tak přestavení v knihovně se uskutečnilo.

Paní knihovnice už čekala
a hned se na nás usmála.

Na židličky jsme si posedali
a zajímavé knížky si ukázali.

O Karlu Čapkovi jsme si povídali
a na jeho veselé obrázky se podívali.

Nakonec jsme se velice zasmáli
básničce, kterou jsme ještě neznali.

Potom jsme se rozloučili
a do školy na hodinu pospíšili.

Beseda se nám líbila,
protože se zdařila.

Nikola Slámová, 5.tř.
Simona Kopecká, 5.tř.

Podzim

Na podzim
opadávají listy
vlastovky odlétají do teplých krajín
ostatní zvířátka se chystají na zimu.

Myslivci se starají o zvířátka
a v zimě jim dávají
do krmelce
kaštany
a seno.

Dáša Pečivová, 4. tř.

Martin Lacina, 9. tř.

Krásný sen

...

Právě teď stojím uprostřed světa
a mám se rozhodnout,
co mě čeká.
Co asi v životě mě potká?
Snad by země mohla být loutka,
která citu a života nepobrala.
Sním.
Chtěla bych,
aby má představa nebyla jen snem,
který skončí novým dnem.

Veronika Zetková, 8. tř.

Havránek

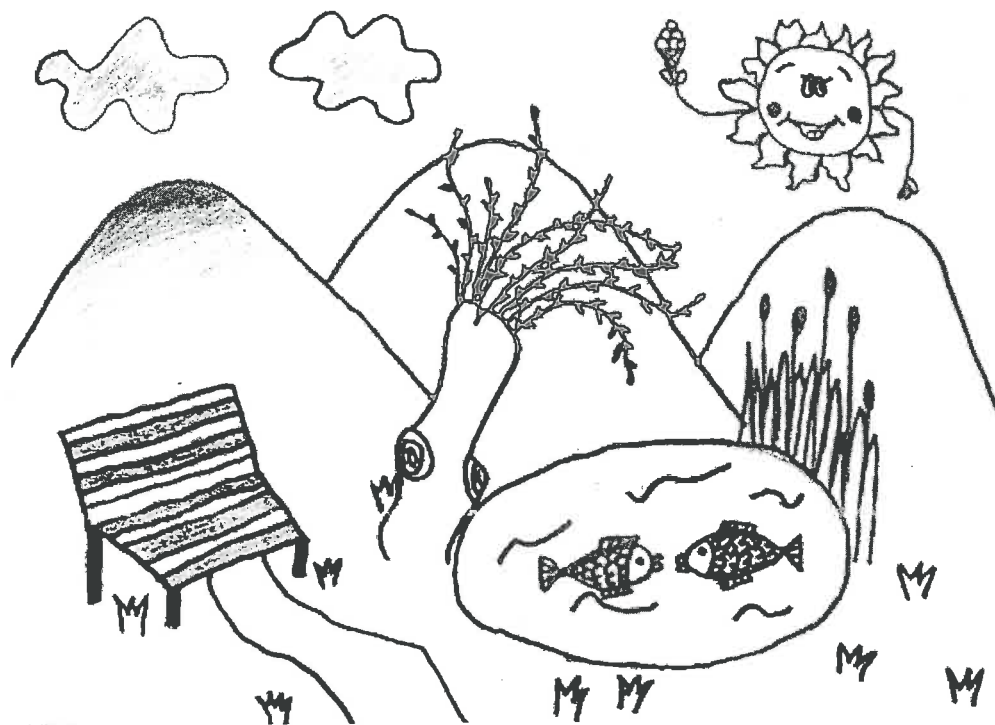
(místní pověst)

Mezi kopci leží obec Vidče. A v té obci je rybník, kterému se říká Havránek. Poslouchejte, jak ten název vznikl.

Je to už dávno, co u odtoku z Havránku stála chatička. Chata patřila starému Jurovi, který se pravidelně o rybník staral. Jednou se nad rybníkem začali objevovat velcí ptáci a starosta mu řekl, že jsou to havrani. Havrani tam létali nejdříve jednou za měsíc, potom jednou týdně, pak denně, až se tam uhnízдили. Jura po čase zemřel a rybník s chatkou chátraly. Zanedlouho obyvatelé Vidče chatu zbořili a o rybník se postarali jen zřídka. Protože v rybníku nebyla čistá voda, havrani odletěli.

Vesničanům havrani chyběli, a tak pojmenovali rybník Havránek.

Robert Pečiva, 9. tř.

Eliška Fuksová, 4. tř.

Třesky plesky sedmáků

Byla jedna rybka z Vltavy,
když přijde voda,
tak ji odplaví.
Pomozte rybce z Vltavy
ať nemá velké obavy.
Až rybáři chytanou ji do sítě,
jejich přání splní okamžitě.
Zato ji pak pustí
pro své velké štěstí.

Veronika Pernická
Šárka Večeřová

Byla jedna myška v klobouku,
která měla slabost pro mouku.
Jednou mouky hodně snědla,
potom z toho celá zbledla
a běžela k doktorovi pro radu,
že vodou zlepšit tuto závadu.
Voda jí však nechutnala,
trochu mlíčka, to by brala.
Napila se trochu mlíčka,
pak běžela pro jablíčka.
Pak se dostavilo velké nafouknutí,
zůstalo doktora poslechnutí
a brzy také oddechnutí.
A když se pak uzdravila,
jablíčka mlékem nikdy nezapila.

Sandra Jurajdová
Aneta Mikundová

Jiří Bury., 8. tř.

Bylo děvčátko na kolotoči,
které se pořád do kola točí.
Začala ji bolet hlava,
tak zařvala ČINAUAA.
Až se tolik netočilo,
z kolotoče vyskočilo,
když děvčátko přistálo,
děkovalo za málo.

Jana Fusková
Marie Příbylová

Byl jednou jeden lyžař z hor,
uměl troubit na trombon.
Každý den ladil si notu
a přitom hledal svoji notu.
Když cestoval do Prahy,
prožíval stezku odvahy.
Vystoupil z železničního vagonu
a sháněl se po svém trombonu.

Kateřina Jurčová
Veronika Mertová

Fiktivní dopis Šárky Večeřové ze 7. třídy Janu Husovi

Vážený mistře Jane,

moc si vážím Vašeho hrdého postoje a přesvědčení, za kterým jste si stál i ve chvíli, kdy Vám bylo velmi těžko a pravdu jste nevyměnil za lež ani za cenu vlastního života. Říct pravdu, kterou si většina lidí pouze myslí, protože ví, že když ji řeknou nahlas, tak budou minimálně neoblíbeni, chce obrovskou odvahu.

Píšu Vám z roku 2004 a těžko můžu několika větami vystihnout způsob a hodnoty dnešního života. Ze všech stran na nás útočí každou chvilku spousta informací z rádia, televize, internetu, tisku, mobilních telefonů, školy a dalších prostředků, kterým se říká společným názvem média. Vyznat se v tomto chaosu zpráv, z nichž tři čtvrtiny jsou lži, je nad lidské síly. Udělat si vlastní názor a poznat, kde je pravda – téměř nemožné. A to nejsem ještě dospělá. Mám strach, abych na cestě za poznáním našla správný směr a špatné věci mne neohýbaly, kam člověk nechce, ale kam nás tlačí okolnosti a způsob dnešního života. Ráda bych od Vás dostala alespoň jednoduchou odpověď, protože v jednoduchosti je krása, ale zároveň se bojím, že by mi k ničemu nebyla, protože mám pocit, že v naší přemodernizované době jednoduchým způsobem žít nejde.

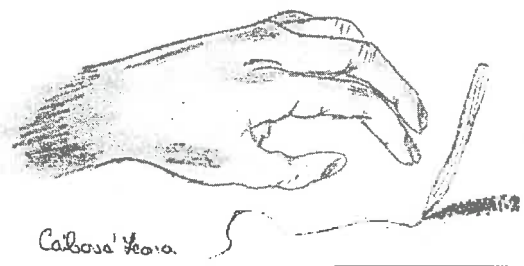
Těch 600 let historie, která nás dělí, nám spousta věcí dalo, hlavně těch materiálních a život ulehčujících a zpříjemňujících, ale taky vzalo. A to jsou především slušné lidské vlastnosti. Pod vlivem čeho se tak děje, nedokážu a ani nemůžu jednoduše napsat. A kdybych to dokázala, Vy byste to asi nepochopil. Asi se tomu dá říct technická bariéra a důraz na úplně jiný druh vzdělání než je Vaše.

Proto by mne moc zajímalo, jakým způsobem by se křížily naše myšlenky a pocity. Myšlenky naší a Vaší doby.

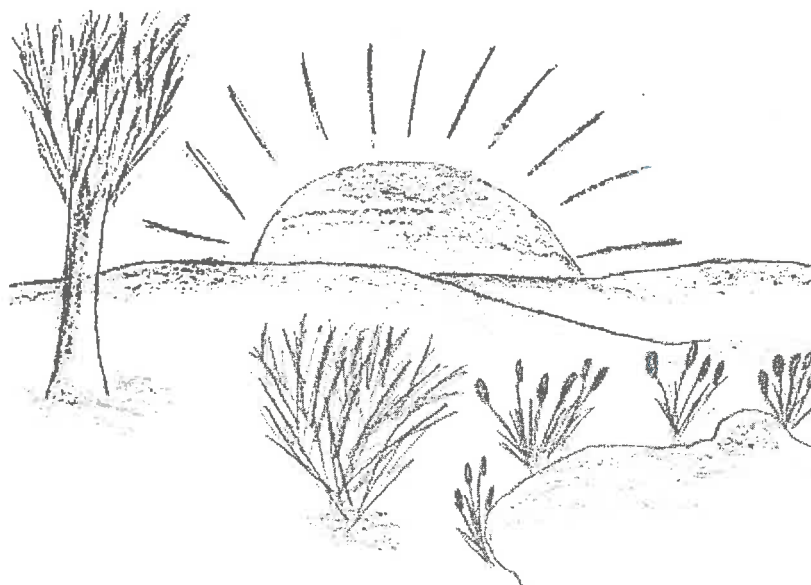
Kdo by asi byl více překvapen?

S úctou

Šárka

Leona Cábová, 7. tř.

Simona Kopecká, 5. tř.

Prázdniny

Jednou jsem byla u tety na prázdninách, ale teta tam nebyla. Jela na dovolenou a my jsme jí museli hlídat slepice. Nebo by zahynuly. Byl tam děda, sesřenka Venda, bratranec Dan, já a později tam přišla babička a můj bratr Ondra. Děda mi přichystal překvapení. Člun. Děda vzal kládu a dával ji přes potok. My jsme si sedli na člun a pádlovali jsme. Taky jsme udělali něco se slepicí Gargamelem. Namočili jsme ho do studny a dali jsme ho do papírového pytle. A jak byl Gargamel namočený, promočil pytel a vyletěl a málem se napíchl na plot. Děda nás taky vyfotil a pak fotky donesl do práce. Jeden pán chtěl vědět, na které řece jsme byli. Na potoce.

Klára Dobešová, 3. tř.

Koho se mnozí bojí?

(hledej)

- 1) Velmi se honosí. Když však čárku pozbude,
první slabika toho slova nám zbude.
- 2) Dvojhlásku najdeš ve slově,
které označuje tvar slunce.
- 3) První slabika slova, které jinak zní přítel.

Vít Mlnařík, 7.tř.

Odpověď: pavouka

Skrývačky

Rostliny

Katko, přivaž to ke stromu!

Malí pardálové se vyhřívali na slunci.

Zvířata

Poslala to po selce.

Dneska maso vaří maminka.

Simona Kopecká, 5.tř.

Odpovědi: kopřiva, lípa, osel, sova.

Žehlička

Mezi mými mlhavými vzpomínkami na dětství se vynořil jeden zajímavý obraz. Jsem v něm já, moje mamka a naše parní žehlička.

Tenkrát maminka žehlila prádlo a já kolem ní poskakovala a žvatlala si dětské říkánky. Najednou byla šňůra od žehličky v mé malé dětské pěstičce. Asi jsem si v tu chvíli říkala, že by to mohla být legrace, kdybych udělala to, co jsem hned provedla. Prudce jsem trhla a žehlička mamince letěla z upracovaných rukou přímo dolů ze stolu. Připadala jsem si jako ve zpomaleném filmu. Mamka snažící se zachytit řítící žehličku, žehlička s úspěchem opouštějící matčinu ruku a stůl, který je moc krátký na to, aby mě zachránil od splašené žehličky. Najednou udělala žehlička obrat, to jak ji mamka na poslední chvíli chytala, a letěla docela opačným směrem.

Sice na mě spadla, ale ne horkou plochou, jenom úchytkou. Já jsem se samozřejmě dožadovala pozornosti brekem a slůvky: „Mamí! Škaledá. Fuj. To se dělá – padat někomu na čelo? Mamí! Bolí!!”

Mamka se strašně vyděsila a jen opakovala: „Pane Bože, moje holka!” Potom naklusala ke mně a nožem mi zatlačila bouli. Nakonec všechno dobře dopadlo, i když teď přemýšlím, co by se asi stalo, kdyby žehlička neudělala jen krkolomný kotrmelec, ale spadla na mě tak, jak byla. Při nejlepším bych měla menší otřes mozku a bouli jako hrom.

Ještě pořád žiju a i teď v mých patnácti letech už mám strach o svoje budoucí děti, aby mou příhodou z dětství nebyly nijak zasaženy. To víte. Dokážete si představit praštěnou holku, pohupující na klíně malé nemluvně, které vypadá, jako by mu ulítly včely?

Lukáš Švajda, 9. tř.